ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 25ης Νοεμβρίου 1999 *

Στην υπόθεση T-222/99 R,

Jean-Claude Martinez, βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Montpellier (Γαλλία),

Charles de Gaulle, βουλευτής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Παρισιού,

εκπροσωπούμενοι από τον François Wagner, δικηγόρο Νίκαιας, 2, rue de la Poissonnerie, Νίκαια (Γαλλία),

αιτούντες,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπουμένου από τον Gregorio Garzón Clariana, jurisconsulte, τον Johann Schoo, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, και τον Hans Krück, προϊστάμενο τμήματος στην ίδια υπηρεσία, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως της από 14 Σεπτεμβρίου 1999 αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με ερμηνεία του άρθρου 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (ΕΕ L 202, σ. 1),

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Κανονιστικό πλαίσιο

1 Το άρθρο 29 του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (ΕΕ 1999, L 202, σ. 1, στο εξής: Κανονισμός), που τιτλοφορείται «Σχηματισμός πολιτικών ομάδων», ορίζει τα εξής:

«1. Οι βουλευτές μπορούν να συγκροτήσουν ομάδες ανάλογα με την πολιτική τους τοποθέτηση.

2. Μια πολιτική ομάδα απαρτίζεται από βουλευτές περισσοτέρων του ενός κρατών μελών. Ο ελάχιστος αριθμός βουλευτών που είναι απαραίτητος για τον σχηματισμό μιας πολιτικής ομάδας καθορίζεται σε είκοσι τρεις βουλευτές εάν ανήκουν σε δύο

κράτη μέλη, σε δεκαοκτώ βουλευτές εάν ανήκουν σε τρία κράτη μέλη και σε δεκατέσσερις βουλευτές εάν ανήκουν σε τέσσερα ή περισσότερα κράτη μέλη.

3. Κάθε βουλευτής δεν μπορεί να ανήκει παρά σε μία μόνο πολιτική ομάδα.

4. Ο σχηματισμός μιας πολιτικής ομάδας πρέπει να δηλώνεται στον Πρόεδρο. Η δήλωση αυτή πρέπει να αναφέρει το όνομα της ομάδας, το όνομα των μελών της και τη σύνθεση του Προεδρείου της.

5. Η δήλωση περί σχηματισμού πολιτικής ομάδας δημοσιεύεται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.»

2 Στο πλαίσιο των κοινοβουλευτικής φύσεως δικαιωμάτων, ο Κανονισμός (άρθρο 23) προβλέπει τη συμμετοχή, με δικαίωμα ψήφου, του Προέδρου του Κοινοβουλίου και των προέδρων των πολιτικών ομάδων στη διάσκεψη των προέδρων. Επιπλέον, η δυνατότητα καταθέσεως προτάσεως ψηφίσματος μετά τη συζήτηση περί εκλογής της Επιτροπής (άρθρο 33), η συμμετοχή στην αντιπροσωπεία του Κοινοβουλίου στην επιτροπή συνδιαλλαγής (άρθρο 82) και η αιτιολόγηση της ψήφου, διαρκείας δύο λεπτών (άρθρο 137), επιφυλάσσονται μόνον υπέρ των πολιτικών ομάδων.

3 Ο Κανονισμός προβλέπει επίσης ότι πολλές πρωτοβουλίες μπορούν να αναληφθούν μόνον από «πολιτική ομάδα ή από τριάντα δύο τουλάχιστον βουλευτές», όσον αφορά, ιδίως:

— την υποβολή υποψηφιοτήτων για τις θέσεις του Προέδρου, των αντιπροέδρων και των κοσμητόρων (άρθρο 13)·

— τις προφορικές ερωτήσεις στο Συμβούλιο και την Επιτροπή (άρθρο 42)·

— την υποβολή προτάσεων συστάσεως προς το Συμβούλιο σχετικά με τους τίτλους V και VI της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (άρθρο 49)·

— τις συζητήσεις επί επικαίρων, επειγόντων και σημαντικών θεμάτων (άρθρο 50)·

— τις αιτήσεις νέας παραπομπής στο Κοινοβούλιο (άρθρο 71)·

— τις προτάσεις απορρίψεως κοινής θέσεως του Συμβουλίου (άρθρο 79)·

— την κατάθεση τροπολογιών στην κοινή θέση του Συμβουλίου (άρθρο 80)·

— την πρόταση να κληθεί η Επιτροπή ή το Συμβούλιο σε συζήτηση πριν από την έναρξη των διαπραγματεύσεων με κράτος υποψήφιο για προσχώρηση (άρθρο 96)·

— την πρόταση να ζητηθεί από το Συμβούλιο να μην επιτρέψει την έναρξη των διαπραγματεύσεων σχετικά με τη σύναψη, την ανανέωση ή την τροποποίηση διεθνούς συμφωνίας πριν το Κοινοβούλιο εκφράσει την άποψή του, βάσει εκθέσεως της αρμόδιας επιτροπής του, επί της προτεινόμενης διαπραγματευτικής εντολής (άρθρο 97)·

— την κατάθεση τροπολογιών των συστάσεων της επιτροπής που είναι αρμόδια για την κοινή εξωτερική πολιτική και την κοινή ασφάλεια (άρθρο 104)·

— τις προτάσεις τροποποιήσεως του σχεδίου ημερησίας διατάξεως του Κοινοβουλίου (άρθρο 111)·

— τις προτάσεις κατεπειγουσών συζητήσεων (άρθρο 112)·

— τις αιτήσεις ψηφοφορίας κατά τμήματα (άρθρο 131)·

— τις αιτήσεις ψηφοφορίας δι' ονομαστικής κλήσεως (άρθρο 134)·

— την κατάθεση τροπολογιών για εξέταση στην ολομέλεια (άρθρο 139)·

— τις αιτήσεις αναπομπής σε επιτροπή (άρθρο 144)·

— τις αιτήσεις περατώσεως της συζητήσεως (άρθρο 145)·

— τις αιτήσεις αναβολής της συζητήσεως (άρθρο 146)·

— τις αιτήσεις διακοπής ή λήξεως της συνεδριάσεως (άρθρο 147)·

— την ένσταση έναντι ερμηνείας του Κανονισμού από την αρμόδια επιτροπή (άρθρο 180).

4 Το άρθρο 30 του Κανονισμού, σχετικά με τους μη εγγεγραμμένους βουλευτές, ορίζει ότι:

«1. Οι βουλευτές που δεν ανήκουν σε καμία πολιτική ομάδα έχουν στη διάθεση τους γραμματεία. Τις λεπτομέρειες ρυθμίζει το Προεδρείο κατόπιν προτάσεως του Γενικού Γραμματέα.

2. Το Προεδρείο ρυθμίζει επίσης το καθεστώς και τα κοινοβουλευτικά δικαιώματα των εν λόγω βουλευτών.»

Ιστορικό της διαφοράς και διαδικασία

5 Με έγγραφο της 19ης Ιουλίου 1999 ανακοινώθηκε στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου η δημιουργία της «Τεχνικής Ομάδας Ανεξαρτήτων Βουλευτών (TOAB) — Μικτή

Ομάδα», σκοπός της οποίας ήταν να «εξασφαλίσει σε όλους τους βουλευτές την πλήρη άσκηση της κοινοβουλευτικής τους εντολής».

6 Από τις «Λεπτομέρειες σχετικά με τη σύσταση» της TOAB προκύπτουν τα ακόλουθα:

«Οι υπογράφοντες βουλευτές που αποτελούν την ομάδα δηλώνουν αμοιβαία την πλήρη πολιτική ανεξαρτησία τους μεταξύ τους, πράγμα το οποίο έχει ως συνέπεια τα ακόλουθα:

— ελευθερία ψήφου τόσο στο πλαίσιο επιτροπών όσο και στην ολομέλεια,

— κανείς βουλευτής δεν θα ομιλεί για λογαριασμό του συνόλου των βουλευτών της ομάδας [TOAB],

— οι συνεδριάσεις της ομάδας [TOAB] έχουν ως μόνο σκοπό την κατανομή του χρόνου ομιλίας και τη διευθέτηση κάθε διοικητικού και οικονομικού ζητήματος σχετικά με [την ομάδα TOAB].

— Το προεδρείο [της ομάδας TOAB] συνίσταται από εκπροσώπους των διαφόρων βουλευτών που την αποτελούν.»

7 Κατά τη συνεδρίαση της ολομελείας της 20ής Ιουλίου 1999, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου ανακοίνωσε τη σύσταση της ομάδας TOAB. Οι πρόεδροι των άλλων

πολιτικών ομάδων που εκπροσωπούνται στο Κοινοβούλιο, θεωρώντας ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις του Κανονισμού περί συστάσεως πολιτικών ομάδων, ζήτησαν να υποβληθεί αίτημα ερμηνείας στην επιτροπή συνταγματικών θεμάτων. Κατά το σημείο XV.8 του παραρτήματος VI του Κανονισμού, σχετικά με τις αρμοδιότητες των μονίμων κοινοβουλευτικών επιτροπών, η επιτροπή αυτή είναι αρμόδια, όσον αφορά τον Κανονισμό, για τα θέματα ερμηνείας του σύμφωνα με τα άρθρα 142 και 180 αυτού.

8 Η επιτροπή συνταγματικών θεμάτων θεώρησε ότι η δήλωση περί συστάσεως της ομάδας TOAB, καθόσον «αποκλείει κάθε πολιτική συγγένεια», δεν είναι σύμφωνη προς το άρθρο 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού και πρότεινε την ακόλουθη ερμηνεία:

«Κατά την έννοια του άρθρου αυτού, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η σύσταση ομάδας που ομολογεί ανοιχτά ότι στερείται κάθε πολιτικού χαρακτήρα και κάθε πολιτικής συγγένειας μεταξύ των βουλευτών που την αποτελούν.»

9 Στις 13 Σεπτεμβρίου 1999 διαβιβάστηκε στο Κοινοβούλιο η ερμηνεία που έδωσε η επιτροπή συνταγματικών θεμάτων, σύμφωνα με το άρθρο 180, παράγραφος 3, του Κανονισμού.

10 Η ομάδα TOAB αντιτάχθηκε στην ως άνω πρόταση ερμηνείας, σύμφωνα με το άρθρο 180, παράγραφος 4, του Κανονισμού.

11 Στις 14 Σεπτεμβρίου το Κοινοβούλιο υιοθέτησε την ερμηνεία του άρθρου 29 του Κανονισμού που πρότεινε η επιτροπή συνταγματικών θεμάτων (στο εξής: προσβαλλόμενη πράξη ή πράξη της 14ης Σεπτεμβρίου 1999).

12 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Οκτωβρίου 1999, οι αιτούντες άσκησαν προσφυγή δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, ζητώντας την ακύρωση της πράξεως της 14ης Σεπτεμβρίου 1999.

13 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσαν αυθημερόν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου υπέβαλαν επίσης την παρούσα αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, σύμφωνα με το άρθρο 242 ΕΚ, με την οποία ζητούν την αναστολή εκτελέσεως της πράξεως της 14ης Σεπτεμβρίου 1999.

14 Το Κοινοβούλιο υπέβαλε τις παρατηρήσεις του επί της αιτήσεως αυτής στις 14 Οκτωβρίου 1999.

15 Οι διάδικοι ανέπτυξαν τις απόψεις τους επί της αιτήσεως αυτής στις 18 Οκτωβρίου 1999. Κατά την ακρόαση των διαδίκων, ο εκπρόσωπος του Κοινοβουλίου προσκόμισε δύο προτάσεις τροποποιήσεως του Κανονισμού υποβληθείσες από ορισμένους βουλευτές, σύμφωνα με το άρθρο 181 του Κανονισμού, σχετικά με την αναγνώριση της δυνατότητας των βουλευτών που δεν ανήκουν σε πολιτική ομάδα να μετέχουν αυτεπαγγέλτως σε μία ενιαία ομάδα, ονομαζόμενη «μικτή ομάδα».

16 Μετά το πέρας της ακροάσεως των διαδίκων ζητήθηκε, αφενός, από τον εκπρόσωπο του Κοινοβουλίου να πληροφορήσει τον κρίνοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή, εντός μηνός από τις 18 Οκτωβρίου 1999, σχετικά με την πορεία της διαδικασίας εξετάσεως των προτάσεων τροποποιήσεως του Κανονισμού και, αφετέρου, από τον εκπρόσωπο των αιτούντων να εκθέσει τις συνέπειες που θα είχε για τους τελευταίους το ενδεχόμενο της αποδοχής των ως άνω προτάσεων.

17 Στις 21 Οκτωβρίου 1999, ο εκπρόσωπος των αιτούντων ανακοίνωσε ότι οι αιτούντες θα παραιτούντο από την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων σε περίπτωση αποδοχής των προτάσεων τροποποιήσεως του Κανονισμού.

18 Στις 12 Νοεμβρίου 1999, το Κοινοβούλιο εξέθεσε ότι η επιτροπή συνταγματικών θεμάτων σχεδίαζε να προχωρήσει σε μια πρώτη ανταλλαγή απόψεων βάσει εκθέσεως του εισηγητή κατά την από 22 και 23 Νοεμβρίου 1999 συνεδρίασή της και ότι δεν εγνώριζε ούτε την ημερομηνία ψηφίσεως της εκθέσεως στο πλαίσιο της επιτροπής αυτής ούτε τη στάση που επρόκειτο να τηρήσει ο εισηγητής.

19 Στις 17 Νοεμβρίου 1999, το Κοινοβούλιο κλήθηκε να υποβάλει μέχρι τις 24 Νοεμβρίου 1999 στον κρίνοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή έκθεση σχετικά με τα διαληφθέντα κατά τη συνεδρίαση αυτή.

20 Στις 24 Νοεμβρίου 1999, το Κοινοβούλιο ανακοίνωσε ότι, κατά τη συνεδρίαση αυτή, τα μέλη της επιτροπής συνταγματικών θεμάτων προέβησαν σε μια πρώτη ανταλλαγή απόψεων επί των προτάσεων τροποποιήσεως του Κανονισμού, καθώς και επί της θέσεως των μη εγγεγραμμένων βουλευτών. Εξέθεσε ότι, δεδομένου ότι δεν δόθηκε σε όλους τους αγορητές, κατά τη συνεδρίαση αυτή, η δυνατότητα να αναπτύξουν τις απόψεις τους, η σχετική συζήτηση θα συνεχιστεί σε επόμενη συνεδρίαση.

Σκεπτικό

21 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 242 ΕΚ και 243 ΕΚ και του άρθρου 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), το Πρωτοδικείο, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, μπορεί να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλόμενης πράξεως ή να διατάξει τα αναγκαία προσωρινά μέτρα.

22 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προβλέπει ότι οι αιτήσεις που αφορούν τη λήψη προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές, οπότε η αίτηση αναστολής εκτελέσεως πρέπει να απορρίπτεται όταν δεν πληρούται μία από αυτές (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 30ής Ιουνίου 1999, T-70/99 R, Alpharma κατά Συμβουλίου, μη δημοσιευθείσα ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 42). Ο κρίνων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής προβαίνει επίσης, ενδεχομένως, στη στάθμιση των εμπλεκομένων συμφερόντων (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 1999, T-107/99 R, Ιταλία κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 59).

Ισχυρισμοί των διαδίκων

Επί του παραδεκτού

23 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφυγή της κύριας δίκης είναι απαράδεκτη και ότι, επομένως, η αίτηση αναστολής εκτελέσεως, με την οποία συνδέεται, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

24 Καταρχάς, η προσβαλλόμενη πράξη ανάγεται στην εσωτερική σφαίρα του Κοινοβουλίου. Μια τέτοια πράξη δεν μπορεί να αμφισβητηθεί βάσει του άρθρου 230, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, που προβλέπει ότι το Δικαστήριο ελέγχει τη νομιμότητα των πράξεων του Κοινοβουλίου «που παράγουν νομικά αποτελέσματα έναντι τρίτων», δηλαδή μόνον των πράξεων που εκδίδονται δυνάμει των εξουσιών λήψεως αποφάσεων στο πεδίο της Συνθήκης. Αντιθέτως, οι πράξεις που εκδίδονται σε τομείς υπαγόμενους στην εσωτερική αυτονομία του Κοινοβουλίου δεν είναι δεκτικές προσφυγής (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Φεβρουαρίου 1983, 230/81, Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1983, σ. 255).

25 Συναφώς, η εκ μέρους των αιτούντων επίκληση της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 1981, 208/80, Lord Bruce of Donington (Συλλογή 1981, σ. 2205), δεν ασκεί επιρροή, ιδίως διότι, με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο υπογράμμισε την ανεξαρτησία του Κοινοβουλίου όσον αφορά την έκδοση πράξεων σχετικά με την εσωτερική λειτουργία του, ανεξαρτησία η οποία αναγνωρίζεται από το άρθρο 199, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, κατά το οποίο «το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ψηφίζει τον κανονισμό του αποφασίζοντας με την πλειοψηφία των μελών του». Επιπλέον, η απόφαση αυτή αφορούσε ατομικά δικαιώματα των βουλευτών έναντι των αρμοδιοτήτων των κρατών μελών στον τομέα της φορολογίας.

26 Όσον αφορά τις υποθέσεις που οδήγησαν στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 23ης Φεβρουαρίου 1988, 68/86, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1988, σ. 855), και της 15ης Ιουνίου 1994, C-137/92 P, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ. (Συλλογή 1994, σ. I-2555), επί των οποίων στηρίζονται οι αιτούντες στο πλαίσιο της προσφυγής της κύριας δίκης, ισχυριζόμενοι ότι η παράβαση διατάξεως του εσωτερικού κανονισμού κατά την έκδοση πράξεως τρέχουσας φύσεως μπορεί να επηρεάσει τη νομιμότητα της πράξεως αυτής, όταν ο παραβιαζόμενος κανόνας συνιστά ουσιώδη τύπο υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, οι εν λόγω υποθέσεις αφορούσαν τους εσωτερικούς κανονισμούς του Συμβουλίου και της Επιτροπής και είχαν ως αντικείμενο, αντιστοίχως, την κοινοτική νομοθετική διαδικασία και την πολιτική του ανταγωνισμού.

27 Στη συνέχεια, η προσβαλλόμενη πράξη είναι απλώς πράξη γενικής ερμηνείας μέτρου γενικού χαρακτήρα, η οποία στηρίζεται στο άρθρο 180 του Κανονισμού. Εξάλλου, στην υπό κρίση υπόθεση, η εν λόγω ερμηνεία έχει απλώς δηλωτικό χαρακτήρα.

28 Όμως, το παραδεκτό προσφυγής φυσικού ή νομικού προσώπου κατά πράξεως γενικού χαρακτήρα εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι η πράξη αυτή πρέπει να είναι στην πραγματικότητα απόφαση αφορώσα τον προσφεύγοντα άμεσα και ατομικά (διάταξη του Πρωτοδικείου της 8ης Δεκεμβρίου 1998, T-39/98, Sadam Zuccherifici κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. II-4207, σκέψη 17).

29 Συναφώς, οι αιτούντες φρονούν ότι δεν μπορούν να ασκήσουν δεόντως τα κοινοβουλευτικά τους καθήκοντα και ότι η προσβαλλόμενη πράξη τους αφορά άμεσα,

καθόσον η πράξη αυτή τους υποβιβάζει σε βουλευτές «δεύτερης κατηγορίας». Εντούτοις, ο ισχυρισμός αυτός προδίδει άγνοια των κανόνων λειτουργίας που προέβλεψε ο Κανονισμός, οι οποίοι στηρίζονται σε διάκριση μεταξύ των μεμονωμένων βουλευτών και των πολιτικών ομάδων. Εν προκειμένω, το ανακύπτον ζήτημα αφορά μόνον τα προνόμια που χορηγούνται στις πολιτικές ομάδες και όχι τα ατομικά δικαιώματα των βουλευτών (ιδίως το δικαίωμα ψήφου και οι βουλευτικές αποζημιώσεις).

30 Εξάλλου, η θέση των μη εγγεγραμμένων βουλευτών καθορίστηκε ενόψει των αναγκών εσωτερικής λειτουργίας του Κοινοβουλίου. Η παρούσα κατάσταση, επομένως, δεν είναι συγκρίσιμη προς εκείνη που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 23ης Μαρτίου 1993, C-314/91, Weber κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1993, σ. I-1093, σκέψεις 8 επ.)

31 Ομοίως, ο ισχυρισμός ότι η πράξη της 14ης Σεπτεμβρίου 19999 αφορά άμεσα τους αιτούντες, επειδή είναι εκτελεστή, είναι αβάσιμος. Επίσης, οι αιτούντες δεν λαμβάνουν υπόψη τη δυνατότητα που παρέχεται στους βουλευτές να προτείνουν τροποποιήσεις του Κανονισμού δυνάμει του άρθρου 181, παράγραφος 1.

32 Τέλος, το Κοινοβούλιο υπογραμμίζει ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ασκήθηκε από δύο βουλευτές για ίδιο λογαριασμό και όχι για λογαριασμό της ομάδας TOAB. Εφόσον η πράξη της 14ης Σεπτεμβρίου 1999 δεν θίγει τα κοινοβουλευτικά τους δικαιώματα, δεν τους αφορά άμεσα και ατομικά.

33 Οι αιτούντες διατείνονται, στην ουσία, ότι η προσβαλλόμενη πράξη παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων, περιορίζοντας τα προνόμια ορισμένων βουλευτών και μειώνοντας σημαντικά το επίπεδο δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

34 Οι αιτούντες θα αδυνατούν να ασκούν δεόντως τα κοινοβουλευτικά τους καθήκοντα, η δε πράξη της 14ης Σεπτεμβρίου 1999 τους αφορά άμεσα, καθόσον τους

υποβιβάζει σε βουλευτές «δεύτερης κατηγορίας». Επικαλούνται σχετικά τις αποφάσεις της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, Les Verts κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1986, σ. 1339) και της 28ης Νοεμβρίου 1991, C-213/88 και C-39/89, Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1991, σ. I-5643).

Επί του εκ πρώτης όψεως βασίμου (fumus boni juris)

35 Οι αιτούντες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι με την προσβαλλόμενη πράξη εισάγονται δυσμενείς διακρίσεις έναντι βουλευτών που δεν ανήκουν σε πολιτική ομάδα.

36 Πράγματι, η υπαγωγή σε πολιτική ομάδα συνεπάγεται πλεονεκτήματα σχετικά με την έκταση των κοινοβουλευτικών και διοικητικών προνομίων.

37 Όσον αφορά τα κοινοβουλευτικά προνόμια, οι αιτούντες, αφενός, υπογραμμίζουν ότι ο Κανονισμός επιφυλάσσει υπέρ των πολιτικών ομάδων τη συμμετοχή στη διάσκεψη των προέδρων με δικαίωμα ψήφου (βλ. άρθρο 23 του Κανονισμού) και, αφετέρου, επικαλούνται το γεγονός ότι μόνο μια πολιτική ομάδα ή 32 τουλάχιστον βουλευτές μπορούν να λαμβάνουν ορισμένες πρωτοβουλίες που αναφέρθηκαν ανωτέρω (σκέψη 3).

38 Επιπλέον, οι θέσεις των μελών των επιτροπών και των αντιπροσωπειών πληρώνονται αφού ικανοποιηθούν πρώτα οι αιτήσεις των πολιτικών ομάδων, ενώ τα μη εγγεγραμμένα μέλη πρέπει να αρκούνται στις απομένουσες κενές θέσεις. Ο αποκλεισμός αυτός των μη εγγεγραμμένων βουλευτών είναι ακόμη πιο πρόδηλος στο πλαίσιο ενός συνόλου οργάνων και, ιδίως, των ad hoc αντιπροσωπειών που δημιουργεί η διάσκεψη των προέδρων.

39 Όσον αφορά τα διοικητικά προνόμια, οι αιτούντες υπογραμμίζουν ότι, σε αντίθεση με τις πολιτικές ομάδες, οι μη εγγεγραμμένοι βουλευτές δεν μπορούν να διεξάγουν

τακτικές συνεδριάσεις με διερμηνείς εκτός των τόπων εργασίας του Κοινοβουλίου και ότι λαμβάνουν, κατά μέσον όρο, ένα κονδύλιο διοικητικών δαπανών τρεις φορές χαμηλότερο από εκείνο των βουλευτών που ανήκουν σε πολιτική ομάδα. Επιπλέον, το προσωπικό της γραμματείας των μη εγγεγραμμένων βουλευτών εξαρτάται απευθείας από τη διοίκηση του Κοινοβουλίου και, στο πλαίσιο αυτό, δεν διαθέτει καμία αυτονομία παρόμοια προς εκείνη του προσωπικού των πολιτικών ομάδων.

40 Η προσβαλλόμενη πράξη, επομένως, απλώς επιβεβαιώνει τις διακρίσεις που υφίστανται σε βάρος των μη εγγεγραμμένων βουλευτών, αποδυναμώνοντάς τους.

41 Δεύτερον, οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι η προσβαλλόμενη πράξη αγνοεί την κοινοτική έννομη τάξη και το στάδιο εξελίξεως του ουσιαστικού δικαίου. Ειδικότερα, ο Κανονισμός δεν μπορεί να ερμηνεύεται τόσο περιοριστικά, ενώ το Κοινοβούλιο έχει δεχθεί σιωπηρώς μικτές πολιτικές ομάδες.

42 Η εκ μέρους του Κοινοβουλίου αποκλειστική εκτίμηση των «πολιτικών συγγενειών» στο πλαίσιο της ομάδας TOAB θίγει τα ίσα δικαιώματα των βουλευτών και αλλοιώνει τον Κανονισμό, μετατρέποντας για τον λόγο αυτό την οργάνωση σε πολιτικές ομάδες σε μέσο εισαγωγής διακρίσεων.

43 Κατά την έννοια αυτή, αφενός, θίγεται η ασφάλεια δικαίου και, ειδικότερα, η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, στην τήρηση της οποίας υποχρεούνται οι κοινοτικές αρχές όταν η στάση των κοινοτικών οργάνων δημιούργησε βάσιμες ελπίδες του προσφεύγοντος. Στην προκειμένη υπόθεση, η προσβαλλόμενη πράξη είναι αντίθετη προς τη συνήθεια να γίνονται δεκτές μικτές πολιτικές ομάδες. Έτσι, το 1979 έγινε δεκτή η Ομάδα τεχνικού συντονισμού ομάδων και ανεξαρτήτων βουλευτών, το 1987 η Τεχνική Ομάδα άμυνας των ανεξαρτήτων ομάδων και βουλευτών και, σήμερα, η Ομάδα για την Ευρώπη των δημοκρατιών και των διαφορών.

44 Αφετέρου, η πράξη της 14ης Σεπτεμβρίου 1999 προσβάλλει τα θεμελιώδη δικαιώματα της ελευθερίας του συνεταιρίζεσθαι, την οποία εγγυάται το άρθρο 11 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, και την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Ως προς το τελευταίο, οι αιτούντες διατείνονται ότι το Κοινοβούλιο ανακηρύσσεται σε κριτή των «πολιτικών συγγενειών» των βουλευτών και ότι η πολιτική απόφαση που έλαβε πρέπει να θεωρηθεί αυθαίρετη.

45 Το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι οι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλουν οι αιτούντες είναι προδήλως αβάσιμοι.

46 Καταρχάς, υπενθυμίζει ότι η ομάδα TOAB δεν πληροί μια ουσιώδη προϋπόθεση για να συνιστά πολιτική ομάδα, την οποία θέτουν επίσης οι εσωτερικοί κανονισμοί των περισσοτέρων κοινοβουλίων των κρατών μελών, ήτοι την ύπαρξη πολιτικής συγγένειας μεταξύ των μελών της, που έχει ως σκοπό να καταστήσει δυνατή την προώθηση κοινών πολιτικών ιδεών με τις κλασικές κοινοβουλευτικές διαδικασίες. Όμως, η ομάδα TOAB δήλωσε σαφώς ότι δεν επιθυμεί να χρησιμοποιήσει τα δικαιώματα που παρέχονται στις πολιτικές ομάδες και ότι έχει ως μοναδικό σκοπό να εξασφαλίσει υπέρ των μελών της τα διοικητικά και οικονομικά προνόμια τα οποία χορηγούνται στα μέλη τέτοιων ομάδων. Η αποδοχή της συστάσεως της ομάδας TOAB θα στερήσει από το άρθρο 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού κάθε πρακτική αποτελεσματικότητα και θα άρει τον ουσιώδη και χαρακτηριστικό σκοπό που έχουν οι πολιτικές ομάδες, δηλαδή την κοινή υπεράσπιση των ιδεών τις οποίες πρεσβεύουν τα μέλη τους.

47 Στη συνέχεια το Κοινοβούλιο εκθέτει ότι τα σχετικά πλεονεκτήματα παρέχονται στις πολιτικές ομάδες λόγω του έργου το οποίο καλούνται να εκπληρώσουν στην κοινοβουλευτική ζωή, έργο το οποίο δεν μπορούν να αναλάβουν οι μη εγγεγραμμένοι βουλευτές.

48 Κατά το Κοινοβούλιο, το γεγονός ότι τα ποσά που τίθενται στη διάθεση των μη εγγεγραμμένων βουλευτών είναι μικρότερα από τα προβλεπόμενα για τις πολιτικές ομάδες εξηγείται από το ότι οι πρώτοι διαθέτουν μόνο μία και την ίδια γραμματεία, ενώ κάθε μία από τις πολιτικές ομάδες έχει τη δική της. Η έλλειψη κοινής πολιτικής

δομής εμποδίζει επίσης τη δυνατότητα παροχής στους μη εγγεγραμμένους της εξουσίας της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, κατά την έννοια του άρθρου 2 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ή της αρχής που έχει αρμοδιότητα συνάψεως συμβάσεων προσλήψεως, κατά το άρθρο 6 του Καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού.

49 Το Κοινοβούλιο αμφισβητεί επίσης ότι παραβίασε την αρχή της ασφαλείας δικαίου. Ισχυρίζεται ότι η ερμηνεία των κριτηρίων του άρθρου 29 του Κανονισμού συνεπάγεται πολιτική ερμηνεία εκ μέρους των αρμόδιων οργάνων, οπότε ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να υποκαταστήσει τα όργανα αυτά με την κρίση του παρά μόνον εφόσον υφίσταται πρόδηλο σφάλμα, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει στην υπό κρίση υπόθεση.

50 Σχετικά με τις αναφερόμενες μικτές πολιτικές ομάδες που υπήρξαν κατά τις προηγούμενες νομοθετικές περιόδους, υπενθυμίζει ότι, κατά τις διατάξεις των άρθρων 199 ΕΚ και 180 του Κανονισμού, κάθε Κοινοβούλιο αποφασίζει με πλήρη ανεξαρτησία περί του εσωτερικού κανονισμού του, με την επιφύλαξη ενδεχόμενου ελέγχου από τον κοινοτικό δικαστή, και ότι ουδέποτε αντιμετώπισε μια τόσο προφανή κατάσταση ελλείψεως πολιτικής συγγένειας. Έτσι, κατά το Κοινοβούλιο, η τεχνική ομάδα του 1979 αποτελούνταν από μέλη τα οποία, την εποχή εκείνη, ήσαν ως επί το πλείστον αντίθετα προς την ευρωπαϊκή ενοποίηση. Ούτε τα μέλη της τεχνικής ομάδας που δημιουργήθηκε το 1987, για περίοδο δύο μηνών, ήσαν τόσο διαφορετικών τάσεων όσο τα μέλη της ομάδας TOAB. Όσον αφορά την παρούσα Ομάδα για την Ευρώπη των δημοκρατιών και των διαφορών, δεν έχουν ακόμη διαγνωσθεί τέτοιες πολιτικές διαφορές που να δικαιολογούν τον ισχυρισμό ότι δεν υφίσταται πολιτική συγγένεια μεταξύ των μελών της.

51 Το Κοινοβούλιο αμφισβητεί, τέλος, ότι προσέβαλε θεμελιώδη δικαιώματα. Ειδικότερα, η Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, το άρθρο 11 της οποίας επικαλούνται οι αιτούντες, δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω, διότι το άρθρο αυτό αποσκοπεί στη διαφύλαξη των δικαιωμάτων των ιδιωτών έναντι της δημόσιας εξουσίας.

Επί του επείγοντος

52 Οι αιτούντες φρονούν ότι πληρούται η προϋπόθεση υπάρξεως επείγοντος, εφόσον, λόγω του χρονικού περιορισμού της βουλευτικής τους θητείας, είναι απαραίτητο να τους επιτραπεί αμέσως να μετέχουν στις εργασίες του Κοινοβουλίου με τα ίδια δικαιώματα και πλεονεκτήματα έναντι των άλλων βουλευτών που είναι μέλη πολιτικών ομάδων.

53 Κατά το Κοινοβούλιο, το επιχείρημα αυτό ουδόλως ικανοποιεί τα κριτήρια που θέτει η νομολογία (βλ. ιδίως διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 1996, T-155/96 R, Δήμος του Mainz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1655, σκέψη 19). Οι αιτούντες δεν αναφέρουν κατά ποιο τρόπο η εκτέλεση της προσβαλλομένης πράξεως μπορεί να προκαλέσει σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία.

54 Επιπλέον, οι διευκολύνσεις που παρέχονται στις πολιτικές ομάδες με σκοπό την όσο το δυνατό πληρέστερη συμμετοχή στις κοινοβουλευτικές εργασίες δεν μπορούν να χρησιμοποιούνται ουσιαστικά παρά μόνο αν τα μέλη των πολιτικών αυτών ομάδων έχουν κοινές πολιτικές πεποιθήσεις. Όμως, τούτο δεν συμβαίνει στην περίπτωση της ομάδας TOAB, η οποία ζητεί δικαιώματα πολιτικής συμμετοχής, τη χρήση των οποίων ακριβώς απαγορεύουν οι δικοί της κανόνες. Επομένως, ο μοναδικός κοινός σκοπός έγκειται στο να εξασφαλίσει τον χρόνο ομιλίας που παραχωρείται στις πολιτικές ομάδες, ενώ οι ομάδες αυτές δεν έχουν κανένα προνόμιο στον εν λόγω τομέα, όπως προκύπτει από το άρθρο 120 του Κανονισμού. Έτσι, η ομάδα TOAB δεν θα μπορέσει ουσιαστικά να εξασφαλίσει κοινοβουλευτικά δικαιώματα που επιφυλάσσονται υπέρ των πολιτικών ομάδων.

55 Εφόσον δεν υφίστανται δικαιώματα δυνάμενα να ασκηθούν, η άρνηση χορηγήσεως των δικαιωμάτων αυτών δεν μπορεί να προκαλέσει σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία ικανή να δικαιολογήσει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλόμενης πράξεως.

56 Επιπλέον, δεν αποδείχθηκε η ανάγκη χορηγήσεως της ζητούμενης αναστολής όσον αφορά τα διοικητικά και οικονομικά πλεονεκτήματα. Πράγματι, τα πλεονεκτήματα αυτά δεν αποτελούν παρά μόνο δευτερεύουσες δυνατότητες, που μπορούν να έχουν μόνον οι πραγματικές πολιτικές ομάδες.

57 Ακόμη, κατά πάγια νομολογία, ζημία οικονομικής φύσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ανεπανόρθωτη αλλ' ούτε καν ως δυσχερώς επανορθώσιμη, εκτός υπό εξαιρετικές συνθήκες, εφόσον μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο μεταγενέστερης οικονομικής αποκαταστάσεως.

58 Δεδομένου ότι οι αιτούντες δεν προσκόμισαν κανένα ενδεικτικό στοιχείο όσον αφορά τόσο το ενδεχόμενο προκλήσεως οικονομικής ζημίας όσο και την ύπαρξη εξαιρετικών συνθηκών, η αίτηση περί αναστολής δεν δικαιολογείται και, επομένως, το Πρωτοδικείο δεν πρέπει να τη δεχθεί.

Εκτίμηση του κρίνοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή

Επί του παραδεκτού

59 Δυνάμει του άρθρου 104, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, οι αιτήσεις για προσωρινά μέτρα είναι παραδεκτές μόνον αν προέρχονται από διάδικο σε ήδη εκκρεμή υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου. Ο κανόνας αυτός δεν αποτελεί μια απλή τυπικότητα, αλλά σημαίνει ότι η προσφυγή επί της ουσίας, με την οποία συνδέεται η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, πρέπει να μπορεί πράγματι να εξεταστεί από το Πρωτοδικείο.

60 Κατά πάγια νομολογία, η εξέταση του παραδεκτού της κύριας προσφυγής δεν πρέπει να πραγματοποιείται, καταρχήν, στο πλαίσιο διαδικασίας ασφαλιστικών

μέτρων, ώστε να μην προδικάζεται η ουσία της υποθέσεως. Πλην όμως, όταν, όπως εν προκειμένω, προβάλλεται το προφανώς απαράδεκτο της κύριας προσφυγής με την οποία συνδέεται η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, μπορεί να είναι αναγκαίο να ερευνάται η ύπαρξη ορισμένων στοιχείων από τα οποία μπορεί να συναχθεί, εκ πρώτης όψεως, το παραδεκτό της προσφυγής (βλ. ιδίως τις διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 16ης Οκτωβρίου 1986, 221/86 R, Ομάδα των κομμάτων της Ευρωπαϊκής Δεξιάς και κόμμα «Front national» κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 2969, σκέψη 19, και της 27ης Ιανουαρίου 1988, 376/87 R, Distrivet κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 209, σκέψη 21· διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 1995, T-6/95 R, Cantine dei colli Berici κατά Επιτροπής, σ. II-647, σκέψη 26, και Alpharma κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα, σκέψη 114).

61 Το άρθρο 230, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, ορίζει ότι το Δικαστήριο ελέγχει, μεταξύ άλλων, τη νομιμότητα των πράξεων του Κοινοβουλίου που παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων. Η διάταξη αυτή αποσκοπεί να υποβάλει στον έλεγχο του κοινοτικού δικαστή τις πράξεις τις οποίες εκδίδει το Κοινοβούλιο στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΚ οι οποίες θα μπορούσαν να θίξουν τις αρμοδιότητες των κρατών μελών ή άλλων κοινοτικών οργάνων ή να υπερβούν τα όρια που καθορίζονται ως προς τις αρμοδιότητές του (προαναφερθείσα απόφαση Les Verts κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 25). Αντιθέτως, οι πράξεις που αφορούν μόνον την εσωτερική οργάνωση των εργασιών του Κοινοβουλίου δεν μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (διατάξεις του Δικαστηρίου της 4ης Ιουνίου 1986, 78/85, Ομάδα των κομμάτων της Ευρωπαϊκής Δεξιάς κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 1753, σκέψη 11, της 22ας Μαΐου 1990, C-68/90, Blot και Front National κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-2101, σκέψη 11, και απόφαση Weber κατά Κοινοβουλίου, προαναφερθείσα, σκέψη 9). Στην εν λόγω κατηγορία πράξεων του Κοινοβουλίου εμπίπτουν οι πράξεις εκείνες οι οποίες είτε δεν παράγουν έννομα αποτελέσματα είτε παράγουν έννομα αποτελέσματα στο πλαίσιο μόνον του Κοινοβουλίου, όσον αφορά την οργάνωση των εργασιών του, και διέπονται από τις διαδικασίες ελέγχου που καθορίζει ο Κανονισμός του (προαναφερθείσα απόφαση Weber, σκέψη 10).

62 Εν προκειμένω, με την προσφυγή της κύριας δίκης βάλλεται η νομιμότητα της πράξεως της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, με την οποία έγινε δεκτή η ερμηνεία του άρθρου 29 του Κανονισμού που πρότεινε η επιτροπή συνταγματικών θεμάτων κατόπιν διαδικασίας η οποία κινήθηκε ύστερα από την απευθυνθείσα στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου δήλωση περί της συστάσεως της ομάδας TOAB.

63 Πρέπει να σημειωθεί εκ προοιμίου ότι η προσβαλλόμενη πράξη εκδόθηκε από την πλειοψηφία των μελών του Κοινοβουλίου και, επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ως

πράξη του ίδιου του Κοινοβουλίου (βλ. κατ' αναλογία την προαναφερθείσα απόφαση Les Verts κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 20).

64 Στη συνέχεια, πρέπει να εξεταστεί αν η πράξη αυτή μπορεί να έχει έννομα αποτελέσματα υπερβαίνοντα το πλαίσιο της εσωτερικής οργανώσεως των εργασιών του οργάνου.

65 Συναφώς, η ερμηνεία του άρθρου 29 του Κανονισμού την οποία ενέκρινε η προσβαλλόμενη πράξη συνεπάγεται την αδυναμία ορισμένων βουλευτών να συστήσουν πολιτική ομάδα, υπό την έννοια της διατάξεως αυτής, οπότε οι εμπλεκόμενοι βουλευτές, μεταξύ των οποίων και οι αιτούντες, δεν έχουν τα ίδια κοινοβουλευτικά και διοικητικά προνόμια που χορηγούνται στους ανήκοντες σε πολιτική ομάδα βουλευτές και, επομένως, δεν μπορούν να ασκήσουν τα κοινοβουλευτικά τους καθήκοντα υπό συνθήκες ανάλογες προς εκείνες των τελευταίων. Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη πράξη παράγει έννομα αποτελέσματα, ιδίως έναντι των αιτούντων.

66 Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι σκοπός του εσωτερικού κανονισμού ενός κοινοτικού οργάνου είναι η οργάνωση της εσωτερικής λειτουργίας των υπηρεσιών του προς εξασφάλιση της εύρυθμης λειτουργίας διοικήσεως και ότι, επομένως, οι κανόνες τους οποίους καθιερώνει, ιδίως σχετικά με την οργάνωση διασκέψεων και τη λήψη αποφάσεων, αποβλέπουν στην εξασφάλιση της απρόσκοπτης διεξαγωγής των συζητήσεων, με πλήρη σεβασμό των δικαιωμάτων όλων των μελών του οργάνου (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1991, C-69/89, Nakajima κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2069, σκέψη 49).

67 Όμως, ενόψει της νομολογίας αυτής και αναγνωρίζοντας παράλληλα ότι το άρθρο 29 του Κανονισμού αποσκοπεί ουσιαστικά στην οργάνωση των εργασιών των μελών του Κοινοβουλίου, δεν μπορεί να αποκλειστεί η δυνατότητα να θεωρηθεί η

πράξη της 14ης Σεπτεμβρίου 1999 ως μέτρο παράγον έννομα αποτελέσματα υπερβαίνοντα το πλαίσιο της εσωτερικής και μόνον οργανώσεως των εργασιών του Κοινοβουλίου, καθόσον στερεί από ορισμένα μέλη του οργάνου αυτού τη δυνατότητα να ασκήσουν τα κοινοβουλευτικά τους καθήκοντα υπό τις ίδιες συνθήκες έναντι των βουλευτών που υπάγονται σε μια πολιτική ομάδα και, επομένως, εμποδίζει την ισότιμη με τους τελευταίους συμμετοχή τους στη διαδικασία που οδηγεί στην έκδοση κοινοτικών πράξεων.

68 Όσον αφορά το ζήτημα αν η προσβαλλόμενη πράξη αφορά ατομικά και άμεσα τους αιτούντες, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, αρκεί να σημειωθεί, αφενός, ότι η ερμηνεία που περιλαμβάνεται στην πράξη της 14ης Σεπτεμβρίου 1999 ζητήθηκε κατόπιν της εναντιώσεως που διατύπωσαν οι πρόεδροι των εκπροσωπούμενων στο Κοινοβούλιο πολιτικών ομάδων μετά τη δήλωση περί της συστάσεως της ομάδας TOAB, στην οποία ανήκαν οι αιτούντες. Αφετέρου, η ερμηνεία αυτή εμποδίζει ευθέως τους αιτούντες να μετάσχουν στην ομάδα TOAB, καθόσον η εν λόγω ομάδα έπαψε να υφίσταται ως πολιτική ομάδα υπό την έννοια του άρθρου 29 του Κανονισμού κατόπιν της εκδόσεως της ως άνω πράξεως.

69 Κατά συνέπεια, υφίστανται σοβαρά στοιχεία από τα οποία μπορεί να θεωρηθεί ότι δεν αποκλείεται το παραδεκτό της κύριας προσφυγής. Συναφώς, πρέπει να ληφθεί υπόψη η νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία η Ευρωπαϊκή Κοινότητα είναι κοινότητα δικαίου, υπό την έννοια ότι ούτε τα κράτη μέλη της ούτε τα θεσμικά της όργανα διαφεύγουν τον έλεγχο της συμφωνίας των πράξεών τους προς τον βασικό καταστατικό χάρτη που αποτελεί η Συνθήκη και ότι η τελευταία καθιερώνει ένα πλήρες σύστημα μέσων ένδικης προστασίας και διαδικασιών που αποσκοπεί να αναθέσει στο Δικαστήριο τον έλεγχο της νομιμότητας των πράξεων των θεσμικών οργάνων (απόφαση Les Verts κατά Κοινοβουλίου, προαναφερθείσα, σκέψη 23, και Weber κατά Κοινοβουλίου, προαναφερθείσα, σκέψη 8· απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1987, 314/85, Foto-Frost, Συλλογή 1987, σ. 4199, σκέψη 16, και διάταξη του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1990, C-2/88 Imm., Zwartveld κ.λπ., Συλλογή 1990, σ. I-3365, σκέψη 16).

70 Επομένως, η παρούσα αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτή.

Επί του εκ πρώτης όψεως βασίμου (fumus boni juris)

71 Πρέπει να υπογραμμιστεί, εκ προοιμίου, ότι, σε απάντηση σε ερώτηση του κρίνοντος κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων δικαστή, οι αιτούντες επιβεβαίωσαν ότι δεν προβάλλουν ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 29 του Κανονισμού. Η επιχειρηματολογία τους συνίσταται, στην ουσία, στην προβολή του ισχυρισμού ότι η ερμηνεία του άρθρου 29 του Κανονισμού την οποία ενέκρινε το Κοινοβούλιο στις 14 Σεπτεμβρίου 1999 αντιβαίνει προς την πάγια ερμηνεία της διατάξεως αυτής, βάσει της οποίας η σύσταση μικτών ομάδων ουδέποτε παρεμποδίστηκε. Επομένως, καθιστώντας αδύνατη τη σύσταση της ομάδας TOAB, η εγκριθείσα στις 14 Σεπτεμβρίου 1999 από το Κοινοβούλιο ερμηνεία του άρθρου 29 του Κανονισμού παραβιάζει, μεταξύ άλλων, τη γενική αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

72 Επ' αυτού, το άρθρο 29, παράγραφος 1, του Κανονισμού, ορίζοντας ότι οι βουλευτές μπορούν να συγκροτούν πολιτικές ομάδες ανάλογα με την πολιτική τους τοποθέτηση, δεν αποκλείει, αυτό καθαυτό, το ενδεχόμενο να έχει διαφορετική εκτίμηση το Κοινοβούλιο, σε συνάρτηση με όλα τα κρίσιμα σχετικά στοιχεία, έναντι διαφόρων πολιτικών δηλώσεων περί συστάσεως πολιτικής ομάδας υποβαλλόμενων στον Πρόεδρο του οργάνου αυτού. Μια τέτοιας φύσεως διαφορετική μεταχείριση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί απαγορευόμενη δυσμενή διάκριση παρά μόνον αν είναι αυθαίρετη.

73 Εν προκειμένω, όπως ισχυρίζεται το Κοινοβούλιο, το κείμενο περί συστάσεως της ομάδας TOAB αναφέρει ότι «τα διάφορα μέλη της δηλώνουν αμοιβαία την πλήρη πολιτική ανεξαρτησία τους μεταξύ τους», δήλωση η οποία μπορεί να δικαιολογεί αντικειμενικά τη διαφορετική μεταχείριση που επιφυλάχθηκε στην ομάδα TOAB.

74 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Κοινοβούλιο, με τη σύνθεσή του που προέκυψε από τις τελευταίες εκλογές, δεν αντιτάχθηκε στη σύσταση της Ομάδας για την Ευρώπη των δημοκρατιών και των διαφορών, την οποία οι αιτούντες παρουσιάζουν ως μικτή ομάδα. Το Κοινοβούλιο αναφέρει, επ' αυτού, ότι δεν μπόρεσε ως τώρα να διαγνώσει την ύπαρξη πολιτικών διαφορών μεταξύ των μελών της εν λόγω ομάδας που να δικαιολογούν τον ισχυρισμό ότι δεν υφίσταται πολιτική συγγένεια μεταξύ τους και περιορίζεται στο να υπογραμμίσει ότι «από το καταστατικό της προκύπτει μάλλον ότι υφίσταται κάποια πολιτική συγγένεια μεταξύ των μελών της», χωρίς όμως να προσκομίζει έγγραφη απόδειξη περί αυτού ούτε να προσφέρεται να προσκομίσει μια τέτοια απόδειξη.

75 Επομένως, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να προέβη το Κοινοβούλιο σε δυσμενείς διακρίσεις σε βάρος των αιτούντων, εμποδίζοντάς τους να συστήσουν την πολιτική ομάδα TOAB, στην οποία είχαν την πρόθεση να μετάσχουν μαζί με άλλους βουλευτές. Επ' αυτού πρέπει να προστεθεί ότι από τις δηλώσεις των αιτούντων προκύπτει ότι από το 1979 έχουν γίνει δεκτές πολιτικές ομάδες «τεχνικού χαρακτήρα», χωρίς το καθού κοινοτικό όργανο να αποδεικνύει το αντίθετο.

76 Εξάλλου, είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι, ναι μεν το άρθρο 191 ΕΚ αναγνωρίζει ρητά τη σημασία των πολιτικών ομάδων, ορίζοντας ότι «τα πολιτικά κόμματα σε ευρωπαϊκό επίπεδο αποτελούν σημαντικό παράγοντα για την ολοκλήρωση στα πλαίσια της Ένωσης» και ότι «συμβάλλουν στη δημιουργία ευρωπαϊκής συνείδησης και στην έκφραση της πολιτικής βούλησης των πολιτών της Ένωσης», η διάταξη αυτή όμως δεν επιβάλλει στο Κοινοβούλιο να ερμηνεύει το άρθρο 29 του Κανονισμού υπό την έννοια ότι αυτός απαγορεύει στους βουλευτές που έχουν διαφορετικές πολιτικές αντιλήψεις να συστήνουν μαζί ομάδα με σκοπό να εξασφαλίσουν τα προνόμια τα οποία αναγνωρίζονται υπέρ των πολιτικών ομάδων.

77 Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως τον οποίο οι αιτούντες αντλούν από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι στερείται, εκ πρώτης όψεως, κάθε ερείσματος και δικαιολογεί την εκ μέρους του κρίνοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή εξέταση των άλλων προϋποθέσεων χορηγήσεως της αναστολής εκτελέσεως.

Επί του επείγοντος και επί της σταθμίσεως των συμφερόντων

78 Σκοπός της υποβληθείσας από τους αιτούντες αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων είναι να τους παρασχεθεί η δυνατότητα να ασκήσουν τα κοινοβουλευτικά τους καθήκοντα με παράλληλη εξασφάλιση των δικαιωμάτων και προνομίων που συνδέονται με την υπαγωγή σε μια πολιτική ομάδα, μέχρις ότου το Πρωτοδικείο αποφανθεί επί της προσφυγής με την οποία ζητείται η ακύρωση της πράξεως της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, που εμποδίζει την αναγνώριση της TOAB ως πολιτικής ομάδας.

79 Δεν αμφισβητείται ότι σκοπός της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων είναι να κατοχυρωθεί η πλήρης αποτελεσματικότητα της αποφάσεως επί της ουσίας. Για να επιτευχθεί ο σκοπός αυτός, πρέπει τα ζητούμενα μέτρα να είναι επείγοντα, υπό την έννοια ότι, προκειμένου να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία των συμφερόντων του αιτούντος, είναι αναγκαίο να διαταχθούν και να παραγάγουν τα αποτελέσματά τους πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της κυρίας δίκης [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 25ης Μαρτίου 1999, C-65/99 P(R), Willeme κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-1857, σκέψη 62· διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουλίου 1999, T-167/99 R, Giulietti κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-751, σκέψη 29].

80 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η μη αναστολή της πράξεως της 14ης Σεπτεμβρίου 1999 είναι ικανή να προκαλέσει σοβαρή ζημία στους αιτούντες, καθόσον θα ευρεθούν σε πλήρη αδυναμία να εξασφαλίσουν τα δικαιώματα και προνόμια που παρέχονται στις πολιτικές ομάδες, οπότε δεν θα μπορούν να εκφράζουν την άποψή τους ως εκπρόσωποι των λαών των κρατών που συνθέτουν την Κοινότητα, υπό τις ίδιες συνθήκες με εκείνες που ισχύουν για τα μέλη που ανήκουν σε πολιτική ομάδα. Η ζημία αυτή μπορεί να είναι ακόμη βαρύτερη, καθόσον ο χρόνος που θα απαιτηθεί για την πλήρη εκδίκαση της υποθέσεως της κύριας δίκης, κατά την οποία δεν αποκλείεται οι αιτούντες να υποστούν δυσμενείς διακρίσεις, μπορεί να ισοδυναμεί με ένα ουδόλως αμελητέο τμήμα της περιορισμένης διάρκειας της θητείας τους.

81 Η ζημία αυτή είναι επίσης ανεπανόρθωτη, καθόσον η ενδεχόμενη ακύρωση της πράξεως της 14ης Σεπτεμβρίου 1999 κατά το πέρας της διαδικασίας της κύριας δίκης δεν θα μπορεί πλέον να επανορθώσει την κατάσταση αυτή.

82 Επιπλέον, η αναστολή εκτελέσεως της πράξεως της 14ης Σεπτεμβρίου 1999 μέχρις ότου το Πρωτοδικείο αποφανθεί επί της κύριας προσφυγής, επειδή θα έχει ως αποτέλεσμα να δοθεί η δυνατότητα στην ομάδα TOAB να τύχει της ίδιας μεταχειρίσεως με την Ομάδα για την Ευρώπη των δημοκρατιών και των διαφορών και των προαναφερθεισών (σκέψη 43) πολιτικών ομάδων που έχουν συσταθεί από το 1979 και εντεύθεν, δεν θα παραβλάψει την οργάνωση των υπηρεσιών του καθού κοινοτικού οργάνου. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η μεταχείριση που επιφυλάσσεται σε ορισμένες πολιτικές ομάδες είναι ένα στοιχείο που συνηγορεί υπέρ του αιτήματος των αιτούντων, το οποίο μπορεί να ληφθεί υπόψη κατά τη στάθμιση των συμφερόντων, εφόσον το Κοινοβούλιο ούτε απέδειξε την ύπαρξη πολιτικής συγγένειας μεταξύ των μελών των ομάδων αυτών, η σύσταση των οποίων ωστόσο είχε γίνει δεκτή, αλλ' ούτε καν προσκόμισε τα καταστατικά τους.

83 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι πληρούνται οι απαραίτητες προϋποθέσεις για τη χορήγηση της ζητούμενης αναστολής εκτελέσεως.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) **Αναστέλλει την εκτέλεση της πράξεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, με την οποία το Κοινοβούλιο υιοθέτησε την ερμηνεία του άρθρου 29 του Κανονισμού του την οποία πρότεινε η επιτροπή συνταγματικών θεμάτων.**

2) **Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 25 Νοεμβρίου 1999.

Ο Γραμματέας — Ο Πρόεδρος

H. Jung — B. Vesterdorf